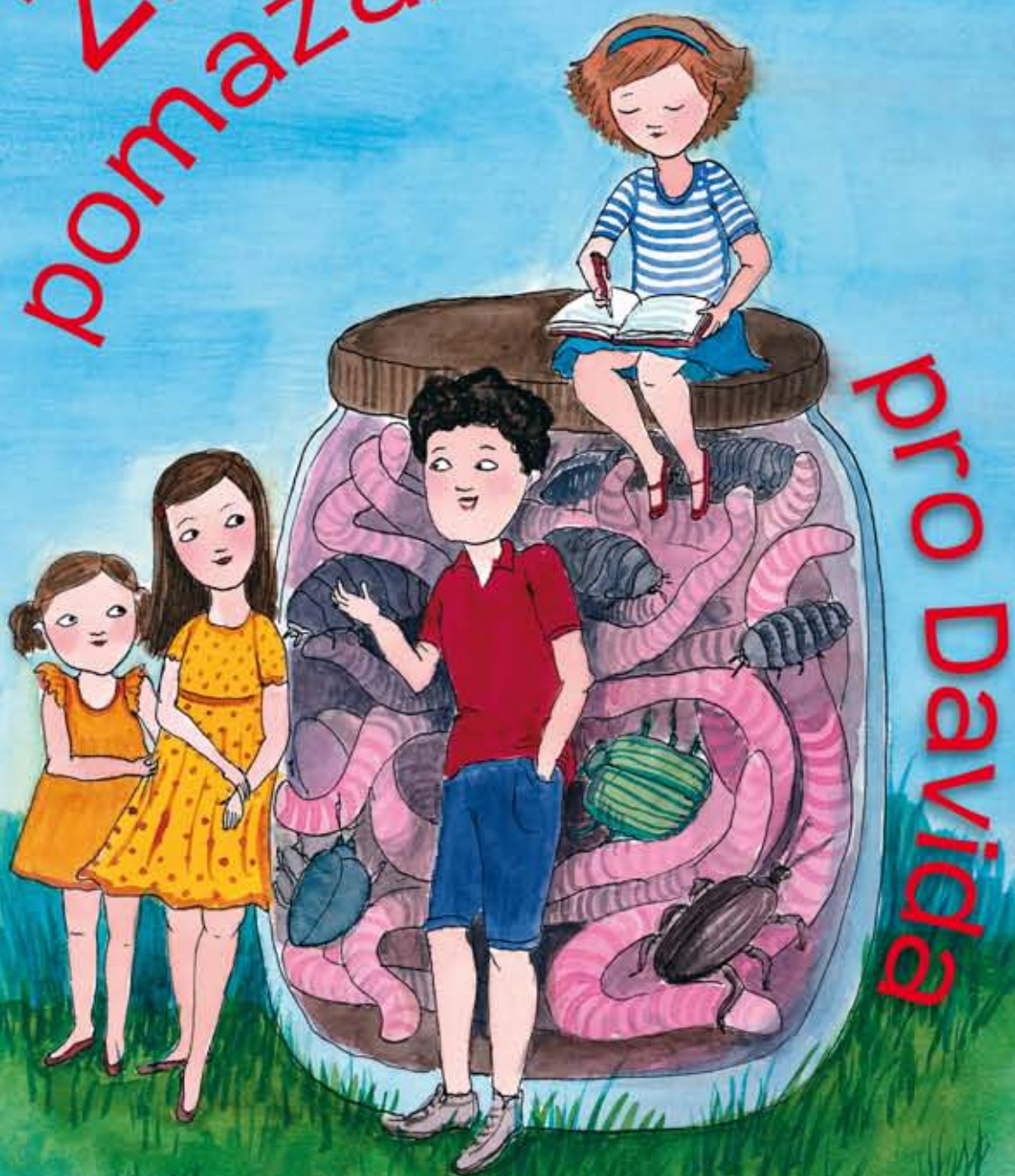

Blanka Čapková

Žížali pomazánka

pro Davida

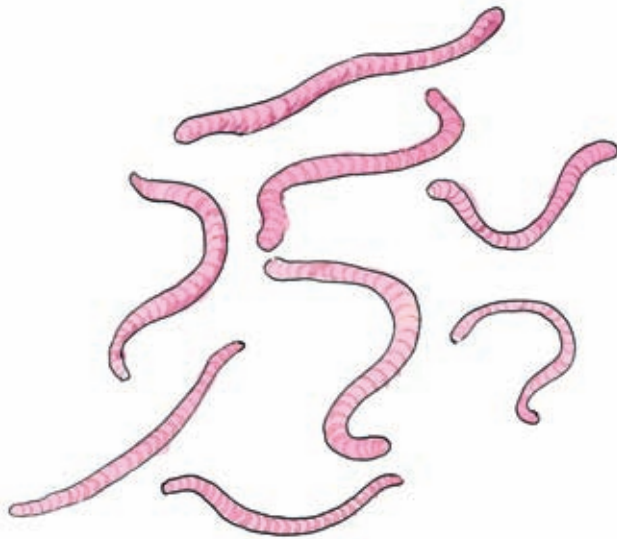
Albatros

ilustrovala Anna Mastníková

Albatros

Blanka Čapková

Žížalí pomazánka pro Davida

Žížalí pomazánka

Blanka Čapková

pro Davida

ilustrovala Anna Mastníková

Albatros

© Blanka Čapková, 2014
Illustrations © Anna Mastníková, 2014

ISBN 978-80-00-03650-2

1. července

V noci mě hrozně bolela hlava. Bolí mě teď často. Koncem školního roku to bylo z napětí. Do poslední chvíle jsem nevěděla, co dostanu z matiky. Jestli dvojku, nebo trojku. Nakonec to dopadlo dobře.

Koupila jsem si tenhle krásný červený sešit a rozhodla se, že si budu zapisovat všechno, co v létě zažiju. Domnívala jsem se, že to budou ty nejbájenější prázdniny v mém životě.

Pak ale přišlo šokující zjištění, že letos nepojedeme na žádnou dovolenou. Naši ještě nesplatili dluhy za tu minulou. Odhlásili mě i z Letní herecké školy, prý je to moc drahé. Táta ztratil práci a máme spoustu hloupých půjček.

Většina holek z naší třídy tady celé prázdniny nebude. Ještěže mám Valkýru. To je moje nejlepší kámoška. Je pořád se mnou a ve všem se shodneme. Někdy poslechnu já ji a jindy si zase ona nechá poradit ode mě. A vlastně se i jmenuje podobně jako já. Často si kreslím obrázky dvou perfektně oblečených holek, jak se drží za ruce – Valerie a Valkýra. Škoda že Valkýra je jen vymyšlená. Já jsem skutečná, ale někdy bych nejradši snad ani nebyla.

David vypráví

Jsem jediný z kluků, který bude trávit prázdniny u nás na sídlišti. To je k vzteku. Máma nedostala dovolenou. Měl jsem jet k babičce, ale ta nám před dvěma měsíci umřela. Nebyla to mámina máma, ale stejně to byla moje jediná babička. Měla mě moc ráda, připomínal jsem jí syna – mého tátu. Na toho se vůbec nepamatuju. Zahynul, když mi byl necelý rok.

Tak jsme zůstali s mámou sami. Mně to ani nevadí, ale mámě jo. Občas mi sice říká, že jsem její velký mužský a že se mnou se ničeho nebojí. Ale asi to nemyslí úplně vážně.

Je fakt, že leccos dovedu, i když budu po prázdninách teprve třetřák. Ale všichni říkají, že vypadám o hodně starší. Už jsem sám opravil zámek u dveří, dokážu si dát do pořádku kolo, umím vyměnit těsnění v kapajícím kohoutku a nalakoval jsem dveře. Jen k elektřině mě máma za nic na světě nechce pustit. Tátu totiž zabil v práci elektrický proud.

Máma taky říká, že jí pomáhám i tím, že si sám dělám všechny domácí úkoly.

Baví mě jezdit na kole a na skejtu, ale bez kluků to není ono. A fotbal si nehraju už vůbec. Můžu si leda tak čutat o zeď.

Tuhle navečer jsem si chvíli kopal za naším domem u garáží a uviděl jsem jednu holku z naší školy, kterou znám od vidění. Seděla na lavičce a hrála šachy! Sama se sebou! Něco si u toho povídala, ovšem já jí nerozuměl. Přišlo mi to trochu trhlý, ale každopádně mě zaujala.

Připlížil jsem se zezadu až k ní a vybafl jsem na ni.

„Ty jsi ale pitomeček,“ lekla se ta holka, až si rozházela všechny figurky.

„Jseš tu sama?“ zeptal jsem se přihloupě.

„Ani ne.“

To znělo záhadně. Nechtěl jsem se vnucovat, šachy však hraju k smrti rád. Naštěstí jí to došlo.

„Nechceš si dát partičku?“ řekla dospěle.

A tak jsme hráli. Bylo to docela vyrovnané, hraje celkem dobře.

„Kdo tě učil?“ vyzvídala jsem, když mě podruhé porazila.

Chodím ve škole do šachového kroužku, tam jsem ji nikdy neviděl.

„Táta, ale už dávno,“ zahučela neochotně.

Pokračovali jsme až do večera.

Než jsem usnul, říkal jsem si, že potkat takhle nějakého kluka a zahrát si s ním skvěle šachy, byl bych blahem bez sebe. Bude mi ale muset vystačit holka, ach jo.

3. července

Až do dneška byla pěkná nuda. Ani hrát si s Valkýrou už mě moc nebavilo. Chvilí jsme si doma kreslily, pak jsme obstaraly mámě nákup a dívaly se na televizi. Už jsme si ani neměly co povídat, a tak nás napadlo jít ven a zahrát si na lavičce šachy.

Podařilo se mi několikrát Valkýru porazit.

„Ty jsi ale protivná,“ začala se vztekat, „nenechalas mě ani jednou vyhrát!“

„Copak za to můžu, že jsi takový nemehlo?“ bránila jsem se.

A vtom na mě něco zezadu udělalo: „Baf!“

Šíleně jsem se lekla. Byl to kluk z naší školy. Vždycky jsem si mysle-

la, že je starší než já, my máme třídu v prvním patře a on ve druhém. Ale po prázdninách bude taky třetí. Jenže on chodí do áčka a já jsem z céčka. Pamatuju si ho moc dobře, protože je to největší kluk z celého prvního stupně. Hraje fotbal za naši školu v týmu se čtvrtáky a pátáky. Ten kluk navíc bydlí v protějším paneláku.

Lichotilo mi, že si mě všimnul. Asi jsem se mu líbila. O Valkýře jsem pomlčela. Nechtěla jsem, aby odešel, a tak jsem prohodila naoko ledabyly: „Nechceš si dát partičku?“

Souhlasil přechoťně. Tak jsme spolu hráli až do večera. Valkýra mi trochu napovídala, ale David, můj nový kluk, ji naštěstí neslyšel.

Trochu vyzvídala, kdo mě naučil hrát. O tom nemluvím moc ráda, protože mi to připomíná časy, kdy se mnou hrál táta a s mámou jsme si hodně povídaly. Teď jsou rodiče pořád ustaraní a naštvaní, hádají se a mě akorát okřikují.

Pro dnešek končím. Ještě než usneme, budeme si s Valkýrou vyprávět o Davidovi.

7. července

Valkýra už není jediná, se kterou se musím dělit o Davida. Máma pro mě přichystala překvápko. Rodičům se mě přece jen zželelo, že

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.